

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Πατήρ Βασίλειος Τρομπούκης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Μαρτίου, 2019

Γεννήθηκε τό 1902 στό χωριό Σφηκιά Ήμαθίας από λευϊτική οικογένεια. Ο πατέρας του ώνομαζόταν Ίωάννης, ήταν ιερέας καί Πνευματικός. Επίσης ό παππούς καί ό προπάππος του ήταν ιερείς καθώς καί ό άδελφός του Αθανάσιος, όπως καί ένας άνεψιός του. Ήταν επιθυμία τοῦ Βασιλείου νά συνεχισθῆ αὐτή ἡ παράδοση.

Ένυμφεύθη μία σεμνή κόρη από τό ἴδιο χωριό, τήν Γιαννούλα, καί απέκτησαν έννέα τέκνα. Τό ένα πέθανε σέ ηλικία δυό ἐτών.

Από τίς διδαχές τοῦ άγίου Κοσμά πού άγαποῦσε καί διάβαζε πολύ, έμαθε ότι πρέπει μετά τά σαράντα νά χειροτονοῦνται οί ιερείς, γιά νά εἶναι ώριμοι. Πήγε σέ ιερατική σχολή αλλά καί πολλά έμαθε από τόν πατέρα του, τόν π. Ίωάννη. Μετά χειροτονήθηκε διάκονος, ύστερα ιερέας καί λειτουργοῦσε στό χωριό του όπου τόν τοποθέτησαν έφημέριο.

Από τήν πρώτη μέρα πού φόρεσε τό ράσο έκοψε γιά πάντα τό τσιγάρο. Έκανε συμφωνία μέ τήν σύζυγό του, τήν πρεσβυτέρα Γιαννούλα, άφοῦ έφεραν έννέα παιδιά στόν κόσμο, στό έξῆς νά ζοῦν μέ έγκράτεια σάν άδέλφια καί νά κοιμοῦνται χωριστά. Κράτησαν τήν συμφωνία μέχρι τήν κοίμησή τους. Γιά νά πεισθῆ καί ἡ πρεσβυτέρα νά κοιμοῦνται σέ χωριστά κρεβάτια, τρεῖς φορές έσπασε τό κρεβάτι από μόνο του, χωρίς αίτία, όταν πήγαινε νά κοιμηθῆ ό παπα-Βασίλης. «Έσύ στήν γωνιά σου καί έγώ στήν δική μου», τῆς εἶπε ό παπα-Βασίλης.

Όλα τά χρόνια τῆς ιερατικῆς του διακονίας δέν εἶδε κανέναν τόν π. Βασίλειο χωρίς ζωστικό, άκόμη καί ἡ πρεσβυτέρα. Καί όταν ως άνθρωπος πήγαινε νά πλυθῆ, πήγαινε μέ τό ζωστικό. Τό έλεγε καί τό έννοοῦσε: «Παπᾶς άράσωτος, δέν εἶναι παπᾶς». Ακό-

μη και τό καλυμμαύχι του δέν τό ἔβγαζε ποτέ, παρά μόνο στό δωμάτιό του.

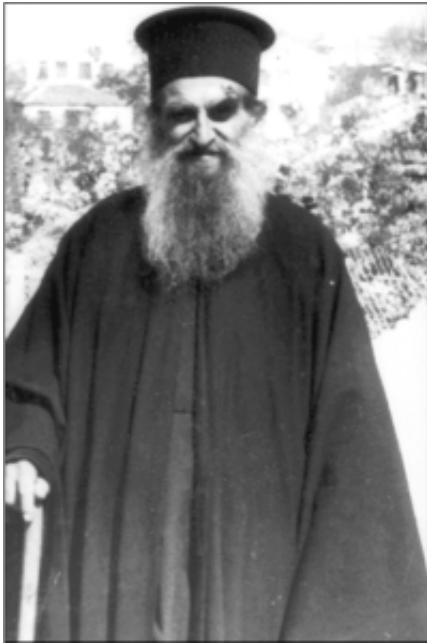
Ἦταν πολύ προσεκτικός στήν ζωή του και ιδιαίτερα εὐλαβής. Μετά ἀπό τήν θεία Λειτουργία δέν πήγαινε σέ ξένο σπίτι. Πάντα ἐπέστρεφε στό σπίτι του ὅπου εἶχε χωνευτήρι, ὅπως τό ὠνόμαζε ὁ ἴδιος, και ἐκεῖ ἔπλυνε μόνος του τό πρῶτο φλυτζάνι και τό πρῶτο ποτήρι πού θά χρησιμοποιοῦσε μετά τήν κατάλυση τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἀργότερα ὅταν γήρασε, αὐτό τό ἔκαναν οἱ δικοί του. Δέν τούς ἄφηνε νά πλύνουν τά πρῶτα σκεύη πού χρησιμοποιοῦσε στό νεροχύτη, ἀλλά στό χωνευτήρι τοῦ σπιτιοῦ του. Ὁ ἴδιος δέν πλενόταν τήν ἴδια μέρα, οὔτε και τά γένεια του ἔπλυνε. Εἶχε μία πετσέτα πού τά σκούπιζε και ὅταν λερωνόταν τήν ἔκαιγε. Νήστευε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή και ὅλες τίς Σαρακοστές και ἀπό λάδι. Τό συνηθισμένο του φαγητό αὐτές τίς ἡμέρες ἦταν τσαϊ μέ παξιμάδι, πατάτες και κρεμμύδια ψημένα στά κάρβουνα.

Ὁ παπα-Βασίλης εἶχε φόβο Θεοῦ και ἀγαποῦσε πολύ τήν προσευχή. Πάντα προσευχόταν. Τό καθημερινό του τυπικό ἦταν ὡς ἐξῆς: Ξυπνοῦσε στίς 4.00 τή νύχτα. Τόν χεῖμῶνα ἀναβε τήν ξυλόσομπα, ἔβαζε τό πετραχήλι και διάβαζε προσευχές μέχρι τίς 6.30' τό πρωί. Μετά ἔπαιρνε τό ράσο του, πήγαινε στήν Ἐκκλησία και διάβαζε τήν ἀκολουθία. Τό ἀπόγευμα ἔκανε τόν Ἑσπερινό. Καθημερινῶς εἴτε χιόνιζε εἴτε ἔβρεχε, δέν ἄφηνε τήν Ἐκκλησία και τίς ἀκολουθίες του.

Στήν ἀκολουθία και ιδιαίτερα στήν Λειτουργία ἦταν προσεκτικός, δέν βιαζόταν, ἀφωσιωνόταν ὀλόκληρος. Ὁ π. Βασίλειος ἦταν σοβαρός και ἱεροπρεπής, και αὐτό τό μετέδιδε και στά παιδάκια πού τόν διακονοῦσαν στό ἱερό. Ὅταν ὁ ψάλτης παρέλειπε κάποια τροπάρια, ὁ π. Βασίλειος στενοχωριόταν. Ἀπό λεπτότητα ὅμως δέν τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, ἔβγαινε στό ἀναλόγιο και τά ἔλεγε ὁ ἴδιος. Ὅταν εἶχε κανένα ξένο ψάλτη, τά ἔλεγαν ὅλα και ἀργοῦσε νά τελειώση.

Κάποτε, ἐνῶ εἶχε ἀναμμένο τό “μονόκερο” (εἰσοδικό) μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας και προσευχόταν, ἔγειρε τό κερί και πήραν φωτιά τά ἄμφιά του. Ὁ π. Βασίλειος ἀφωσιωμένος ὅπως ἦταν στήν προσευχή δέν πήρε εἶδηση. Κάηκε σχεδόν τό μεγαλύτερο μέρος ἀπό τό φαιλόνη ἐκτός ἀπό τόν πόλο (τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ), τό στιχάρι του, μέρος ἀπό τό ζωστικό του, λίγο τό σακκάκι του, λίγο ἡ φανέλλα του και ἔφθασε μέχρι τό δέρμα του, ἀλλά δέν κατάλαβε τίποτε. Ἐβγαλε μετά τά ἄμφιά του, τά δίπλωσε και πάλι δέν κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ. Ὅταν γύρισε στό σπίτι, τοῦ τό εἶπαν, τό διαπίστωσε δέ και ὁ ἴδιος ὅτι ἡ φωτιά ἔφθασε μέχρι τό σῶμα του, και τότε εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου, πού μέ φύλαξες και δέν ἔπαθα τίποτε χειρότερο».

Λειτουργοῦσε συχνά, ἀκόμη και σέ μικρές γιορτές, και ἄς ἦταν σχεδόν μόνος του στήν Ἐκκλησία. Εἶχε τή νεωκόρο, μία γιαγιά πού ἦταν πάντα στήν Ἐκκλησία, και τόν ψάλτη. Ὅταν δέν εἶχε ψάλτη ἔβαζε τά μικρά παιδιά νά τά λένε διαβαστά. Πόσες λειτουργίες ἔκανε μέ τά ἀθῶα παιδάκια μόνος του και μέ τούς Ἀγγέλους!

Από κηδεῖες καὶ μνημόσυνα ποτέ δέν ἔπαιρνε χρήματα. Μόνο ἀπό γάμους καὶ βαφτίσια, ἂν τοῦ ἔδιναν, ἔπαιρνε πέντε δραχμές καὶ τίς τρεῖς τίς ἔδινε στήν Ἐκκλησία. Ἐξηγοῦσε ὅτι σ' αὐτά τά εὐχάριστα γεγονότα γιά τά ὁποῖα γίνονται τόσα ἔξοδα, μπορεῖ νά παίρνη κάτι καί ὁ παπᾶς.

Ὅταν ἔβγαινε ὁ δίσκος στήν Ἐκκλησία, πρῶτα ὁ ἐπίτροπος περνοῦσε ἀπό τόν Ἱερέα καί μετὰ ἔρριχναν οἱ ἄλλοι.

Ὅταν ἔπαιρνε τόν μισθό του, τόν μισό τόν ἔδινε σέ φτωχοῦς. Παραπονιόταν ὁ γιός του λέγοντας ὅτι ἔχουν ἀνάγκες καί ὁ π. Βασίλειος, ὁ φτωχός καί πολύτεκνος, ἔλεγε: «Υπάρχουν ἄλλοι πού ἔχουν μεγαλύτερες ἀνάγκες. Ἐμεῖς, δόξα τῷ Θεῷ, καλά εἴμαστε».

Ἀγαποῦσε καί φρόντιζε γιά τήν εὐπρέπεια τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου. Ὅταν εἶχε ἐργάτες γιά νά συντηρήση καί νά ἀνακαινίσῃ τίς ἕξι Ἐκκλησίες τοῦ χωριοῦ, πάντα δούλευε καί ὁ ἴδιος καί τούς βοηθοῦσε.

Ὁ παπα-Βασίλης εἶχε χάρι Θεοῦ. Ἡ πίστη του ἦταν ἀπλή, ζωντανή καί μεγάλη. Ἡ εὐχή του ἔκανε θαύματα. Τόν καλοῦσαν νά διαβάσῃ εὐχές σέ ἀρρώστους καί θεραπεύονταν. Ἔβαζε τό χέρι του μέ τό πετραχήλι στό κεφάλι τοῦ ἀρρώστου καί δέν τόπαιρνε, ἂν δέν σηκωνόταν ὁ ἀρρωστος.

Κάθε δεκαπέντε ημέρες έκανε εὐχέλαιο καὶ ἀγιασμό στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ μαζεύωνται οἱ χριστιανοί. Ἐλλείψει ψαλτῶν ἔβαζε τὰ μικρὰ παιδιά νὰ διαβάζουν. Αὐτὰ τὰ ἔλεγαν συλλαβιστὰ καὶ ὁ π. Βασίλειος περίμενε μὲ ὑπομονή. Πήγαινε σέ ὅλα τὰ σπῖτια ὅταν τὸν καλοῦσαν, χωρὶς νὰ γογγύζη. Ποτέ δὲν ἔπαιρνε χρήματα. Ἄν τοῦ ἔβαζαν κάτι στὴν τσέπη καὶ ἐπέμεναν νὰ τὸ πάρη «γιὰ νὰ πιαστῆ», ὅπως ἔλεγαν, τὰ ἔπαιρνε καὶ μετὰ τὰ ἔρριχνε στό παγκάρι τῆς ἐκκλησίας.

Ὅταν μάθαινε ὅτι κάποια οἰκογένεια εἶχε προβλήματα, ἀπὸ μόνος του διάβαζε εὐχές κάθε μέρα μέχρι νὰ δῆ ὅτι ξεπεράστηκαν τὰ προβλήματα. Ὡς καλὸς καὶ ὄχι μισθωτὸς ποιμένας ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν γιὰ τὰ λογικὰ του πρόβατα. Ἀκόμα καὶ ὅταν ἀρρώστειναν τὰ ἄλογα κτήνη τὸν καλοῦσαν νὰ διαβάση εὐχή. Ἐπαιρνε τὸ πετραχήλι, τὸ Εὐχολόγιο καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου Μοδέστου. Ἐβαζε τὴν εἰκόνα στό παχνὶ καὶ διάβαζε μέχρι πού καὶ τὸ τελευταῖο ζῶο θὰ γινόταν καλά. Οἱ εὐεργετηθέντες ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ πήγαιναν δῶρα, δυὸ αὐγά, ἓνα κιλό σιτάρι κ.ἄ., ἀλλὰ χρήματα δὲν ἔπαιρνε, γιατί ἔλεγε ὅτι ἡ εὐχή εἶναι δωρεάν.

Ὅταν εἶχε ἀνομβρία ἔφερναν στό χωριὸ τὰ Λεῖψανα τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ Στυλίου καὶ τοῦ ἀγίου Κλήμεντος Ἀχρίδος. Χτυποῦσε ἡ καμπάνα καὶ ἔβγαιναν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὰ ἅγια Λεῖψανα. Μετὰ γινόταν ἡ λιτανεὶα σέ ὅλο τὸ χωριό. Πρὶν φθάσουν στὴν πλατεῖα γιὰ νὰ μποῦν στὴν ἐκκλησία τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ἄρχιζε ἡ βροχή. Μαζί τους βέβαια εἶχαν τίς ὀμπρέλλες, γιατί πάντα ἔβρεχε καταρρακτωδῶς.

Κάποια οἰκογένεια φύτεψε ἓνα χωράφι ἕξι στρεμμάτων καπνὸ μὲ πολὺ κόπο. Κουβαλοῦσαν τὸ νερό μὲ τὰ ζῶα καὶ ταλαιπωρήθηκαν γιὰ εἴκοσι μέρες. Ὅταν πῆγαν νὰ σκαλίσουν τὸν καπνὸ εἶδαν ὅτι τὸν εἶχε κόψει τὸ σκουλήκι. Τὸ ἔμαθε ὁ καλὸς καὶ πονόψυχος παπα-Βασίλης καὶ λυπήθηκε τὸν κόπο τους. Πῆγε, διάβασε εὐχές, ἔκανε ἀγιασμό καὶ σταύρωσε τὸ χωράφι. Σέ μία βδομάδα πρασίνισε τὸ χωράφι καὶ ξαναφύτρωσε ὁ καπνός. Διηγοῦνται οἱ ἴδιοι ὅτι μέχρι σήμερα τὸ φυτεύουν καπνὸ καὶ δὲν βγάζει σκουλήκια.

Ὁ ἐγγονὸς του Ἰωάννης τρεῖς φορές ἀρρώστησε βαριά μέχρι θανάτου καὶ εἶχαν πιστέψει ὅτι πέθανε, ἀλλὰ καὶ τίς τρεῖς φορές σηκώθηκε μὲ τὴν εὐχή τοῦ παπα-Βασίλη. Τὴν πρώτη φορά ἦταν μικρὸς, ἐνάμισι χρόνου. Εἶχε σπασμούς, ἔβγαζε ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ σειόταν ὀλόκληρος. Ἄρχισε ὁ πατὴρ Βασίλειος νὰ τὸν διαβάζη, ἐνῶ ἡ μάνα τοῦ παιδιοῦ καὶ ἡ θεία του πίστευαν ὅτι εἶχε πεθάνει, γιατί ἠρέμησε καὶ φοβόταν μὴν παγώση. Ἄναψαν κερὶ καὶ ἐτοίμαζαν τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κηδεῖα. Ἀλλὰ ὁ π. Βασίλειος εἶχε τὸ κεφαλάκι του σφιχτὰ κρατημένο μὲ τὸ πετραχήλι καὶ τίς ἔκανε νόημα νὰ τοῦ ἀφήσουν τὸ παιδί (ὅταν διάβαζε τίς εὐχές δὲν μιλοῦσε σέ κανένα). Τὸ διάβασε πάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρες μέχρι πού σηκώθηκε.

Τὴν δεύτερη φορά ἔπαθε τὰ ἴδια καὶ χτύπησαν καὶ οἱ καμπάνες πένθιμα. Μετὰ ἀπὸ

τούς σπασμούς ήταν σέ ακινησία, έβγαζε άφρους και τά μάτια του ήταν γυρισμένα. Οί γιαγιάδες έλεγαν ότι κατάπιε τήν γλώσσα του και πέθανε. Άναψαν κεριά και βιάζονταν νά τό ντύσουν για νά μήν παγώση. Ο π.Βασίλειος συνέχισε άνεπηρέαστος νά διαβάζη. Μετά τό παιδί σηκώθηκε και πήγε νά παίξη μέ τά άλλα παιδιά σάν νά μήν είχε συμβή τίποτε. Τό ίδιο έπανελήφθη και για τρίτη φορά.

Διηγείται ή έγγονή του Ίουλία: «Ήμασταν τρία αδέλφια. Σέ γιατρό δέν μάς πήγαν ποτέ. Φάρμακα δέν ξέραμε, ούτε γιατρούς. Ο παππούς μας (παπα-Βασίλης) ήταν ό γιατρός. Ή εύχή πού διάβαζε μέ τό πετραχήλι σήκωνε όλους τούς άρρώστους. Έπέμενε στίς προσευχές. Όπου και νά τον καλοϋσαν πήγαινε άκόμη και μέ δυό μέτρα χιόνι εκεί διάβαζε μέχρι νά σηκωθί ό άρρωστος. Έρχονταν άσθενείς και από τά γύρω χωριά για νά τούς διαβάση».

Τό έτος 1974, τήν ήμέρα τοϋ προφήτη Ήλία, έγινε ή εισβολή τών Τούρκων στήν Κύπρο και οι νέοι τοϋ χωριοϋ έπιστρατεύθηκαν. Οί τρεις γυιοί τοϋ παπα-Βασίλη περίμεναν νά τούς καλέσουν κι αυτούς και σκέφθηκαν νά φέρουν μερικές μπάλες τριφύλλι και άχυρο, για νά έχουν νά ταΐζουν τά ζώα οι γυναΐκες στήν άπουσία τους. Ο παπα-Βασίλης λειτουργοϋσε και έφθασε ή είδηση ότι οι γυιοί του έπεσαν μέ τό τρακτέρ σέ μία κατηφόρα και τό τρακτέρ έκανε τοϋμπες. Όλο τό έκκλησίασμα βγήκε έξω πρίν τελειώση ή θεία Λειτουργία και κανείς δέν πήρε αντίδωρο. Όλοι τους ψιθύρισαν: «Μά τί πατέρας είναι αυτός πού δέν βγαίνει νά διή τί έπαθαν τά παιδιά του;».

Περίμεναν νά τούς βροϋν σκοτωμένους αλλά κανείς τους δέν έπαθε τίποτε, μόνο ό ένας γδάρθηκε στήν μέση και ράγισε ένα πλευρό.

Ο παπα-Βασίλης ήρεμος και προσευχόμενος, άφοϋ έκανε και τήν κατάλυση, βγήκε από τό ναό. Τόν ρώτησε κάποια: «Παπᾶ, θά χανόταν ή Έκκλησία, αν έβγαίνες νά διή τί έπαθαν τά παιδιά σου;», και άπάντησε ό παπα-Βασίλης: «Καλά πού ήμουν μέσα στήν Έκκλησία διότι, αν ήμουν έξω, αλήθεια θά σκοτώνονταν και τά τρία».

Ή έγγονή του Ίουλία διηγείται: «Όταν ήμουν ενός έτους είχα βγάλεϊ σπυριά πρώτα στό κεφάλι και μετά σ' όλο τό σώμα. Έγώ βέβαια δέν τό θυμοϋμαι αλλά μοϋ τό έλεγαν ό παππούς μου (παπα-Βασίλης) και ό πατέρας μου.

»Τά σπυριά έτρεχαν πύον και μέχρι έναμισι έτους δέν είχα βγάλεϊ τρίχα στό κεφάλι, άκόμη ούτε ματόκλαδα είχα. Μέ διάβαζε ό παππούς, αλλά οι γονείς μου ήθελαν νά μέ πᾶνε και σέ γιατρό. Μέ πήγαν και στούς γιατρούς και γιατρεία δέν εύρισκα.

»Οί γιατροί είπαν: “Τό παιδί θά πεθάνει”. Είχα φαγούρα μεγάλη και έξυνα συνέχεια τό κεφάλι. Άκόμα φαίνεται τό σημάδι στό πίσω μέρος τοϋ κεφαλιοϋ μου.

»Ένα πρωινό ενῶ ή γιαγιά μου άναβε τήν σόμπα και ό παππούς διάβαζε μπροστά στό

είκονοστάσι, ο πατέρας μου ξάπλωσε και είδε στο όνειρό του τον άγιο Γεώργιο, ως καβαλλάρη, να του λέει: “Όπου και να πᾶς τό κορίτσι σου δέν θά βρεῖ γιατρεία, γιατί τό φάρμακο τό ἔχω ἐγώ. Νά ῥθῆς νά μ’ ἀνάψης τό καντήλι νά δῶ λίγο φῶς. Θά τῆς ἀφήσω ἕνα σπυράκι μόνο γιά νά μέ θυμᾶται πάντοτε”.

»Ο παππούς ἄκουσε τό ὄνειρο τοῦ πατέρα μου. Ἀμέσως πήγαμε καί κάναμε θεία Λειτουργία. Γιά τρεῖς μέρες ἤμουν τυλιγμένη στό σεντόνι, οὔτε κουνιόμουν οὔτε ἐκκλαιγα, μόνο κοιμόμουν. Μερικοί συγγενεῖς πού μέ ἔβλεπαν ἔτσι, ἔλεγαν: “Πέθανε, θάψτε το”. Ο παππούς ἔλεγε: “Ἀφήστε το νά γίνη ὅπως εἶπε ὁ ἅγιος Γεώργιος”.

»Μόλις μέ ξετύλιξαν, τό σῶμα μου ἦταν τελείως καθρό, τά σπυριά εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλα, ἐκτός ἀπό ἕνα πίσω στό κεφάλι, καί ἄρχισαν νά βγαίνουν καί τά μαλλιά μου».

Κάποτε κάλεσαν τόν παπα-Βασίλη νά διαβάση ἐξορκισμούς σέ γειτονικό χωριό, σέ ἕνα παλληκάρι δαιμονισμένο. Γιά σαράντα μέρες πήγαινε κάθε βράδυ μέ τό γαϊδουράκι. Ἐμπαινε στό ναό στίς 10 τό βράδυ καί μέχρι τίς 3 τό πρωί διάβαζε συνέχεια χωρίς διακοπή. Ἐκουραζόταν δυό-τρεῖς ὥρες μετά καί μέ τήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου γύριζε στό χωριό. Μετά ἀπό ἀρκετές μέρες, ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει νά καλυτερεύη ὁ δαιμονισμένος, μία μέρα ξέφυγε ἀπό τά χέρια τῶν γονέων του πού τόν κρατοῦσαν, ἄρπαξε τό βιβλίο ἀπό τά χέρια τοῦ παπα-Βασίλη καί τό πέταξε στήν εἴσοδο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δαιμονισμένος ἔτρεχε μέσα στήν Ἐκκλησία, φώναζε καί μούγκριζε (γι’ αὐτό τόν διάβαζε τή νύχτα γιατί ὁ κόσμος φοβόταν ἀπό τά μούγκρητά του). Ὁ παπα-Βασίλης ἀτάραχος συνέχισε νά διαβάζη τούς ἐξορκισμούς ὅπως στεκόταν ὀρθιος χωρίς νά κουνηθῆ σάν νά εἶχε τό βιβλίο στά χέρια του γιά μία ὥρα. Μετά ὁ δαιμονισμένος πῆρε τό βιβλίο καί τό ἔβαλε στά χέρια τοῦ παπᾶ. Ἐτσι συνέχισε πλέον τό διάβασμα ἀπό τό Εὐχολόγιο.

Ἐπιπλέον ἀπό σαράντα ἡμέρες ὁ νέος ἔγινε τελείως καλά, εἰς δόξαν Θεοῦ, καί τώρα ζεῖ στό χωριό, ἔκανε μάλιστα καί οἰκογένεια.

Μία φορά πού γύρισε στό χωριό μετά τούς ἐξορκισμούς, ἄφησε τό γαϊδουράκι στό σπῆτι καί ξεκίνησε γιά τήν Ἐκκλησία νά κάνη τόν Ὄρθρο. Ὁ γυιός του τόν μάλωσε ἀπό ἐνδιαφέρον καί ἀγάπη, λέγοντάς του: «Πατέρα, τώρα ἤρθες, κάθησε λίγο γιά νά ξεκουρασθῆς». Ὁ παπα-Βασίλης ἀπάντησε ἡρεμα: «Ἐσεῖς εἶστε γεωργοί καί πρέπει νά πᾶτε στό χωράφι, στήν δουλειά σας. Ἐγώ εἶμαι παπᾶς καί θά πάω στήν Ἐκκλησία. Ἀφήστε με ἐμένα. Ἀφοῦ ἔγινε παπᾶς πρέπει νά κάνω τά ἱερατικά μου καθήκοντα. Ἐμένα αὐτό μέ ξεκουράζει». Αὐτό τό τελευταῖο τό ἔλεγε συχνά.

Ἀπό τήν γέννησή του εἶχε στό μέτωπό του πάνω ἀπό τό ἀριστερό φρύδι ἕνα σπυρί πού ἔμοιαζε σάν ζωγραφισμένο λουλούδι. Τό σπυρί αὐτό ἐπειδή πιεζόταν ἀπό τό καλυμμαῦχι πού φοροῦσε, μεγάλωσε. Τοῦ ἔλεγαν νά κάνη πλαστική ἐγχείρηση ἀλλά δέν ἤθε-

λε. Αργότερα είχε και άφορητους πόνους, όμως ποτέ δεν παραπονέθηκε ούτε έδειχνε ότι πονά. Μόνο την Παναγία έπεκαλεΐτο. Η κατάσταση έξελισσόταν προς τό χειρότερο. Τό σπυρί έφαγε όλη την σάρκα στό μέτωπο και στό βλέφαρο, μέ αποτέλεσμα νά μήν μπορή νά κλείση τό μάτι του. Όταν άρχισαν νά τρέχουν αίματα –αυτό δεν τό ήθελε γιατί λειτουργούσε– τότε δέχθηκε και έκανε πλαστική έγχείρηση σέ ηλικία 75 χρόνων και για 3-4 χρόνια ήταν καλά. Ύστερα προχώρησε ή πληγή μέσα στό μάτι και έπεσε στό κρεβάτι μέ πυρετό πέντε μήνες. Τόν διακουούσε ή έγγονή του Ίουλία, την όποία αγαπούσε ιδιαίτερα και της έλεγε: «Η καλή μου ή νοσοκόμα. Η Παναγία νά σ' έχη καλά». Αυτόεξυπηρετείτο και όσο άρρωστος και νά ήταν δεν άφηνε τίς προσευχές του.

Μέ 40° πυρετό πήγε και διάβασε εύχή στή νύφη του πού κι αυτή ήταν άρρωστη στό διπλανό δωμάτιο, και είπε: «Ίσως νά μήν μπορέσω νά την ξαναδιαβάσω. Άς την διαβάσω τώρα, γιατί αυτή είναι παραπάνω από κορίτσι μου». Μετά πήγε και ξάπλωσε στό κρεβάτι. Έπεσε σέ άφασία και επί δυό μήνες, μέχρι την κοίμησή του, παρέμενε σ' αυτήν την κατάσταση, χωρίς νά ανακτήση πλέον την έπαφή μέ τό περιβάλλον του. Τόν φώναζε ή Ίουλία: «Παππού, παππού» και δεν άκουγε.

Διηγείται ή ίδια για την μακαρία κοίμησή του: «Άργά τό βράδυ άνασηκώθηκε, έβαλε “Εύλογητός” και έκανε άκολουθία μέχρι τά χαράματα. Τό πρωί ενώ τον μιλούσα και δεν μου άπαντούσε, έβαλα την εικόνα του άγίου Άθανασίου μπροστά του και του λέω: “Καλά έμένα δεν μέ μιλάς και κλείνεις τά μάτια σου αλλά και στόν Άγιο, σ' αυτόν τον Άγιο πού λειτουργούσες δεν μιλάς;”. Τότε άνοιξε τά μάτια του, έκανε τον σταυρό του και χαιρέτησε την εικόνα λέγοντας: “Ναί, τον γνωρίζω, είναι ό άγιος Άθανάσιος” και ξάπλωσε πάλι, χωρίς νά καταλαβαίνη τίποτε άλλο. Μετά από λίγη ώρα του έβαλα την εικόνα της Παναγίας. Σηκώθηκε άνοιξε τά μάτια του την χαιρέτησε, την κοίταξε, έτρεχαν δάκρυα από τά μάτια του και ύστερα κοιμήθηκε για πάντα. Έγώ ήμουν είκοσι χρόνων κορίτσι και είδα νά μελανιάζουν τά νύχια του παππού. Όπως ήμουν μόνη βλέπω νά άνοιγη ό ούρανός και νά έρχεται ένα φώς, ενώ ήταν πέντε ή ώρα τά χαράματα, νά φωτίζη τον παππού. Μέσα από τό φώς έβλεπα Άγγέλους νά πετούν και άκουγα ψαλμωδίες. Σάν κάτι νά πήρε αυτό τό φώς από τον παππού και σιγά-σιγά χάθηκε. Μαζί έφυγαν οι Άγγελοι και σταμάτησαν και οι ψαλμωδίες».

Ήταν ή έορτή του άγίου Νικολάου, 6 Δεκεμβρίου του έτους 1982. Τόν άγιο Νικόλαο ό παπα-Βασίλης τον εύλαβεΐτο ιδιαίτερα και πάντοτε έψαλλε τό Άπολυτίκιό του. Αυτή την ήμέρα ό Θεός τον κάλεσε κοντά του για νά συνεχίση νά ιερουργή στό έπουράνιο θυσιαστήριο μαζί μέ τους Άγίους και τους Άγγέλους, κοντά στόν Δεσπότη Χριστό πού τόσο αγαπήσε, πού μέ άφοσίωση και πίστη ύπηρετήσε και δόξασε τό όνομά του. Την εύχή του νά έχουμε για νά μάς βοηθά. Αμήν.

Άς είναι αιώνια ή μνήμη και της πιο πιστής συνεργάτιδος του παπα-Βασίλη, της νεωκόρου Έλένης. Αυτή έπλαθε τά πρόσφορα, αυτή άναβε τά καντήλια, έπαιρνε τό είσοδι-

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

κό, ἔκοβε τό ἀντίδωρο, καί τόν βοηθοῦσε σέ ὅλα. Ὅπου πήγαινε νά λειτουργήσῃ μακρῶς σέ κανένα ἐξωκκλήσι, αὐτή τόν ἀκολουθοῦσε μέ τά πόδια. Ὅταν ἐκοιμήθη καί ἔκαναν τήν ἀνακομιδή, τά ὅστ᾽ ἦταν συνδεμένα μεταξύ τους, κατακίτρινα, καί εὐωδίαζαν. Οἱ γυναῖκες πού ἦταν ἐκεῖ κατηγοροῦσε ἡ μία τήν ἄλλη γιατί νόμισαν στήν ἀρχή ὅτι κάποια ἔβαλε ἀρώματα, ἀλλά μετά κατάλαβαν ὅτι ἡ εὐωδία προερχόταν ἀπό τά ὅστ᾽ τῆς «Μπάμπω-Λέγκως ὅπως τήν ἀποκαλοῦσαν». Αὐτό τό διαπίστωσαν πολλοί, γιατί σέ κάθε ἀνακομιδή πού κάνουν στό χωριό, ἔχουν συνήθεια νά πηγαίνουν ὅλοι οἱ χωριανοί.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: enromiosini.gr)